

Het juryverslag: voorzitter Peter Anthonissen

'Een pluim voor de programmator'

Juryvoorzitter Jong Theater Peter Anthonissen blaast uit na de deliberatie. Nu alles nog fris in het geheugen ligt, vroegen wij hem naar zijn indrukken en conclusies.

Peter, hoe was de selectie dit jaar?

PA: Goed. Een pluim voor de programmator, Steven Heene, omwille van de diversiteit. Op stilistisch vlak varieerde de selectie van het regi sseurstheater van Joachim Robbrecht tot heel persoonlijke projecten die de grenzen tussen disciplines doorbraken. Heene heeft daarbij ook aan het publiek gedacht. Om het plat te zeggen, het was voor elk wat wils, maar ik bedoel daarmee in positieve zin dat heel veel mensen hun gading gevonden hebben. Kwalitatief leek het aanvankelijk een evenwichtige selectie met weinig uitschieters, zowel naar boven als naar onder, maar bij de juryberaadslaging bleek dat er wel degelijk voorstellingen uitsprongen. We hebben talenten en persoonlijkheden in wording gezien, maar ook mensen die een beetje schrik hadden om hun tong uit te steken. Bij sommige kandidaten was er net iets teveel zelfrelativering.

De jury heeft opnieuw voor drie soloprojecten gekozen. Is dat toevallig of mogen we de boze tongen geloven die beweren dat er productionele overwegingen meespelen?

PA: Ik zal het klaar en duidelijk zeggen: de jury houdt géén rekening met praktische en financiële gevolgen voor het festival. Het is gewoon een feit dat je bij monologen dichterbij de huid zit van een maker, dat er minder 'ruis' zit op de persoonlijkheid die je voor je krijgt. Maar de eigenheid primeert. Iemand als Steffie van Cauter zou voor mijn part een groep mogen zijn, als daar even duidelijke keuzes uit voortkomen. Enkele jaren geleden koos de jury voor het collectief Ontroerend Goed, omdat wij geloofden in de keuzes en eigenheid van dat collectief. Dat is nu niet anders, alleen gaat het om individuen.

Was de beraadslaging een zware bevalling?

PA: Het viel goed mee. We zijn vertrokken van een indeling in drie categorieën: Pro, Twijfelachtig en Contra. Ieder jurylid plaatste de voorstellingen in één van de categorieën. Die indeling vormde de basis voor verdere discussie. Het bleek al gauw dat er een aantal voorstellingen waren waar de jury zich niet in kon vinden, maar alle producties zijn wel degelijk aan bod gekomen. Over de helft van de selectie is er echt stevig doorgepraat.

De diversiteit van de selectie ontlokte één van de juryleden de uitspraak dat het appels en citroenen vergelijken was.

PA: Dat lijkt misschien zo in eerste instantie. Maar je komt altijd tot een punt dat je het hebt over het potentieel van de mensen, dan doen die *appelen en citroenen* er niet meer toe. De discussie abstraheert en op het einde van de rit stel je je de vraag: "In wie geloof je?" Om bij de metafoor te blijven, of het nu een appel, een citroen of een ananas is, je komt tot de kern van de vrucht (*lacht*).

Hoe is het gesteld met je voornemen om meer contact te maken met de deelnemers?

PA: Daar is niet veel van in huis gekomen. Ik denk toch dat makers en juryleden zich voor elkaar verbergen, hoewel we hopen dat dat niet het geval is. Anderzijds vliegt een jurylid als Marijke Pinoy direct op de jonge makers af... Wat mij betreft, ik sta bij de prijsuitreiking volledig ter beschikking. En in het juryverslag hebben we voor het eerst elke voorstelling van commentaar voorzien – een belangrijke verandering.

Heb je een gouden raad voor de winnaars?

PA: Blijf jullie eigen weg zoeken, ontwikkel die, kijk vooruit en niet achterom. Wat Simon Allemeersch hier bijvoorbeeld getoond heeft, is het resultaat van een parcours van jaren. Deze concrete weg is hij nog niet zo lang geleden ingeslagen en ik hoop dat hij dit pad blijft bewandelen. Voor iedereen: doe wel en kijk niet om!

(Joeri Smet)

TAZETTE

EDITIE #11 ZO 06/08

GRATIS - V.U. LUC MUYLAERT, VAARTDIJK ZUID 31, 8432 LEFFINGE

HET JURYVERSLAG

Juryrapport Jong Theater TAZ#2006

De jury Jong Theater mocht drie prijzen uitreiken. In totaal kwamen dertien voorstellingen of beter: dertien projecten in aanmerking.

De jury werd voorgezeten door Peter Anthonissen, dramaturg Theater Artemis ('s-Hertogenbosch) en *FABULEUS* (Leuven). Voorts bestond de jury uit: Patrick Allegaert, verantwoordelijke tijdelijke tentoonstellingen Museum Dr. Guislain (Gent) en voorzitter Beoordelingscommissie Theater; Marleen Decabooter, artistieke leiding *nOna* (Mechelen); Cindy Godefroi, programmator Kopergieterij (Gent); Dirk Pauwels, artistieke leiding Victoria (Gent); Marijke Pinoy, centrale gast en curator TAZ#2006; en Hilde Veulemans, eerste schepen van de Stad Oostende.

De selectie van dit jaar trof ons onder meer door haar grote diversiteit. Theater is anno 2006 een zeer breed begrip geworden. Wij vonden het als jury prettig om bijvoorbeeld de selectie te merken hoe mensen die uit beeldende hoek komen ervoor kiezen om met het gegeven theatraleiteit aan de slag te gaan en zo een eigen invulling aan het medium geven. Graag geven we op dat vlak ook een pluim aan selectieheer Steven Heene die dit brede palet samenstelde.

Het begrip diversiteit heeft echter ook een keerzijde. Wie binnen één project met verschillende media aan de slag gaat, loopt ook het risico op wazigheid, op een gebrek aan uitgesprokenheid. Het stoorde ons hoe sommige jonge artiesten er blijkbaar voor terugdeinzen om ergens voor te staan, om een punt te maken, laat staan om tegen de haren van het publiek in te strijken.

Eén bemerking misschien: we zouden het festival willen oproepen om in de toekomst nog zorgvuldiger met de plaatsing van voorstellingen om te springen. We zijn er ons zeer van bewust dat presenteren op locatie geen sinecure is, maar de producties die bijvoorbeeld in het Achturenhuis te zien waren, leken - door de specificiteit van de ruimte - haast alle volgens eenzelfde format gemaakt. Terwijl wij ervan uitgaan dat dat oorspronkelijk niet het geval was.

Maar goed: wat hebben wij allemaal gezien?

Om te beginnen *Stilte i.v.m. aanvang voorstelling*. De Nederlandse Anne van Dorp koos voor haar afstudeerproject aan de mimeopleiding in Amsterdam voor een streng vormelijk minimalisme: vier figuranten van een opera die zonder woorden achter de coulissen wachten op hun vijf minuten in de schijnwerpers. Een leuk idee en een moedig opzet. Het resultaat echter was in onze ogen te vrijblijvend.

Frederik Huys, die dit jaar afstudeerde aan het Antwerpse Herman Teirlinck Instituut, toonde zich dapper in zijn basiskeuze: de succesroman *Extreem Luid & Ongelooflijk Dichtbij* van de Amerikaanse schrijver Jonathan Safran Foer in een theatermonoloog gieten. Frederik stond ontwapenend charmant op de scène, maar het geheel van de voorstelling oversteeg de clichématige vertelling volgens ons te weinig.

Jessa Wildemeersch heeft van alle geselecteerde theatermakers wellicht al het langste parcours achter de rug - in die zin was zij een beetje hors catégorie. Vergezeld door drie superbe muzikanten kwam ze in *De 'misfit in me'* muzikaal sterker voor de dag dan tekstueel. Sommige juryleden stoorden zich aan haar al te demonstratieve aanwezigheid op de scène.

Kristin Mertens, die net als Frederik Huys afstudeerde aan het Herman Teirlinck Instituut, is een talentvolle actrice, zoveel was duidelijk na het zien van haar zelfgeschreven monoloog *Sinopel*. Over de structuur van haar vertelling bestond er binnen de jury wat discussie: soms kraakte het een beetje tussen de vrije associaties waarmee Kristin haar publiek op sleeptouw wou nemen. Anderen vonden de tekst nog niet persoonlijk genoeg en geloven op dit moment meer in de actrice Kristin Mertens dan in de schrijfster.

De koffie staat op de tafel paard was ons als voorstelling te weinig voldragen. In de creativiteit en de frisse ideeën van het duo Wanda Eyckerman en Peter Vandemeulebroecke, die vorig jaar afstudeerden aan de Toneelacademie Maastricht, hebben wij echter alle vertrouwen. *De koffie* was knutselwerk dat soms verraste, maar even vaak met haken en ogen aan elkaar hing. Misschien moeten ze volgende keer een coach inschakelen?

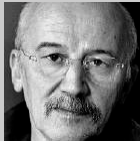
De aanwezigheid van Leentje Vandenbussche, die dit jaar afstudeerde aan de afdeling 3D van de Gentse academie, heeft een heel mooie kleur aan deze editie van het festival gegeven. Leentje vraagt aan Jan en Alleman om plaats te nemen op straten, hoeken en pleinen en daar te wachten. Het resultaat houdt het midden tussen performance en straattheater, en had, op sommige dagen, een grote impact op het publiek dat toevallig passeerde. Door sommige praktische omstandigheden, zoals het moeilijk vinden van vrijwilligers, werd Leentje in Oostende niet altijd gediend. Haar *Alles en niets* getuigt echter van eigenzinnigheid, durf en een liefde voor eenvoud. Kwaliteiten die dit project tot een echte aanwinst maakten. Vanavond zet ze er trouwens een punt achter met een slotperformance in de stad.

Ook *Entr'acte*, een voorstelling van de jonge Nederlander Thibaud Delpout, die dit jaar afstudeerde aan de regieopleiding in Amsterdam, vertrok onder een niet zo gunstig gesternte. Een van de acteurs moest worden vervangen, de akoestiek van het PMK was verre van evident, enz ... Toch stond er op enkele dagen tijd een erg mooie dialoog die de ruimte van het museum optimaal benutte. Een verhaal over een man en een vrouw, gespeeld door twee rasacteurs, en daarbij kwamen al eens clichés bovendrijven. Die werden echter grotendeels gecompenseerd door het grote vakmanschap dat *Entr'acte* uitstraalt.

Jong Theater: de jury

Cindy Godefroi is programmator bij het Gentse theaterhuis De Kopergieterij. Ze ziet zichzelf als een minzame invloed in de jury. Uit haar ervaring met kindertheater weet ze dat je niet te snel mag afhaken bij een voorstelling; tot het einde kan het stuk een nieuwe adem krijgen. Dramaturgische analyse is belangrijk, maar Godefroi gaat vooral af op haar buikgevoel. Quote: "Er mogen blutsen zitten in een voorstelling, zolang er maar iets verteld wordt."

Dirk Pauwels is artistiek leider van het Gentse productiehuis Victoria. Voor hem zijn de meest afgevoerde voorstellingen niet altijd de beste. Goed gemaakte, stevig doordachte voorstellingen waarin alles klopt, zijn meestal de saaieste. Quote: "Als ik geen oneffenheden, geen kwetsbaarheden zie bij jonge makers, dan vrees ik dat ze conservatief denken over theater. Het avontuur moet primeren."

Centrale gast **Marijke Pinoy** is het enige jurylid dat als regisseur en maker in het veld staat. Ze gaat heel onbevangen kijken, zonder vooropgestelde criteria. Wel vindt ze het belangrijk dat een maker ervoor gaat en *à fond* verdedigt waar hij of zij voor staat. Quote: "Je moet als maker kleur bekennen, tonen wie je bent."

Patrick Allegaert is voorzitter van de theatercommissie en curator van het Gentse Museum Dr. Guislain. Hij wil als jurylid een gulle hand reiken naar de jonge makers door hen zoveel mogelijk ondersteunende commentaar te geven, maar tegelijkertijd een scherp oordeel niet uit de weg gaan. Makers die duidelijk een eigen weg inslaan genieten zijn voorkeur. Quote: "We moeten als jury genereus zijn, maar ook scherpe keuzes durven maken."

Hilde Veulemans is Eerste Schepen van de Stad Oostende. Onder haar bevoegdheden vallen onder andere toerisme en feesten. Zij vindt het belangrijk dat een voorstelling het publiek zin doet krijgen in theater. Creativiteit en originaliteit staan hoog op haar lijstje. Quote: "Ik moet het plezier voelen in een voorstelling."

Marleen Decabooter heeft de artistieke leiding van het Mechelse kunstencentrum *nOna*. Ze let op authenticiteit en een persoonlijke vertolking, ze wil geen kopieën ontdekken. De afronding van een voorstelling is belangrijk, op het einde kan er veel verloren gaan. Quote: "Jonge makers moeten niet teveel doorhameren op één idee, maar zoveel mogelijk nieuwe laatjes opentrekken."

Juryvoorzitter **Peter Anthonissen** was in een vorig leven theaterrecensent voor De Morgen. Nu werkt hij bij Artemis en *FABULEUS* als dramaturg en coach. Naast de artistieke kwaliteit van de voorstellingen, vindt hij het belangrijk dat ook de achtergrond en ontstaanscontext van de producties ter sprake komen in de beoordeling. Quote: "De makers moeten mij overtuigen dat hun manier om hun verhaal te vertellen, de enige is."

Een wel zeer bijzonder project was *Théâtre de la Guillotine* van Benjamin Vandewalle, die dit jaar afstudeerde aan het Brusselse P.A.R.T.S. Wie zijn/haar drempelvrees overwon en zijn/haar hoofd bij Benjamin naar binnen stak, kon, wou of durfde het bijna niet verder te vertellen, maar elke bezoeker stak wel iets op van deze zeer serene ontmoeting achterin de luidruchtige tent. Benjamin heeft een sterk concept tot in de puntjes uitgewerkt, en eigenlijk willen we de clou nog steeds niet verklappen. Maar dit *Théâtre de la Guillotine* moet reizen, zoveel is duidelijk.

De Vlaming Joachim Robbrecht, die afstudeerde aan de regieopleiding in Amsterdam, was op deze festivaleditie met liefst twee producties te gast. Met beide voorstellingen toonde hij zich even ambitieus.

Met *Adam in Ballingschap* poogde hij het stof van Joost van den Vondel te blazen. Op de momenten dat dit religieuze spel een huwelijksdrama werd, slaagde hij daar ook in. Op andere momenten helemaal niet. De voorstelling ging veel verschillende richtingen uit. Daartegenover stonden een intelligente dramaturgie en een grote goesting bij regisseur en spelers om de confrontatie aan te gaan.

Sommige juryleden, en wellicht ook het publiek, konden zich moeilijk voorstellen dat het meer performance-getinte *Vincent Van Gogh: leven en werk* van de hand van dezelfde regisseur was. Hier geen barok, althans op het eerste gezicht toch: in het Militair Hospitaal betrad het publiek een strak gestructureerde ruimte met vier performers, de regisseur inclusief, als bewoners. *Van Gogh* was een soms ontroerende studie naar normaliteit en abnormaliteit, naar het wezen van kunst ook. Ook hier echter gold: wil de regisseur niet te veel vertellen? Als we Joachim Robbrecht als jury één raad mogen geven voor de toekomst: durf te kiezen, durf te doseren.

Er was aangekondigd dat *4.48 Psychosis* van de Britse schrijfster Sarah Kane door Liesa Naert in het Nederlands zou worden gespeeld. Uiteindelijk werd omwille van praktische omstandigheden de oorspronkelijk Engelse versie weerhouden, en daar is de jury niet rouwig om. Liesa, die nog aan haar laatste jaar van haar opleiding aan het Gentse conservatorium moet beginnen, is nu al een virtuoze actrice. Haar monoloog, hoewel vormelijk conventioneel, greep naar de keel, en er was geen ontkomen aan. Of zoals één van de juryleden het verwoordde: "Liesa speelde de tekst niet, ze is er ingekropen." De TAZ-KBC Prijs voor Jong Theater ter waarde van 6.000 euro gaat naar Liesa Naert voor *4.48 Psychosis*.

Ook Steffie Van Cauter, die vorig jaar afstudeerde aan de afdeling 3D van de Gentse academie, is "een straffe madam". Of ze in *Ich bin alleine* nu animatiefilmpjes toont, accordeon speelt dan wel een opera-aria zingt, het resultaat is altijd intrigerend en meer dan de som van de delen. Waar vele jonge makers zich geroepen voelen om te experimenteren met diverse disciplines – er zijn bijvoorbeeld nogal wat videoprojecties te zien geweest dit jaar –, zo slaagt niet iedereen erin om dat ook tot een goed einde te brengen. Steffie wel. Haar *Ich bin alleine* is persoonlijk totaaltheater en smeekt om een nieuw werk volgend jaar. Een van de twee TAZ-prijzen voor Jong Theater ter waarde van 6.000 euro gaat naar Steffie Van Cauter voor *Ich bin alleine*.

Last but not least is er Simon Allemeersch, die net afstudeerde als theatermaker aan het Brusselse RITS. Hij kwam naar Oostende met een voor de Brusselse school atypisch project: *Marre de boire*, een figurentheatervoorstelling waarvoor hij te rade ging bij Pat Van Hemelrijck als begeleider. Op de maritieme site bouwde hij een wondere wereld die betoverde, verbaasde en ontroerde. Een wereld van hout, draadjes en ander recyclagemateriaal, die ver afstond van het teksttheater in de binnenstad, maar minstens zo geslaagd was. Daarbij had de jury ook bewondering voor de toon van deze woordenloze vertelling: melancholisch zonder te vervallen in valse tranen of kitsch. Een ambachtelijk juweeltje dat ons doet uitkijken naar meer. De andere TAZ-prijs voor Jong Theater ter waarde van 6.000 euro gaat naar Simon Allemeersch voor *Marre de boire*.

Het juryverslag: voorzitter Wim Dewulf

Een geïntrigeerde jury

Wim, was je tevreden over de selectie?

WD: Absoluut. Ik weet niet waar de programmator, Pieterjan Vervondel, ze gehaald heeft, maar hij heeft zeker niet per se gekozen wat hij zelf goed vond. De selectie zette echt dingen tegenover elkaar die interessant zijn voor een relevante discussie over muziek. En de muzikanten kwamen niet enkel uit een opleiding, er waren ook onafhankelijke acts bij.

Er is een winnaar en er zijn drie aanmoedigingsprijzen. Hoe komt de jury daartoe? Was de beraadslaging heftig?

WD: We hadden een zware discussie over De Bacchanten. De teneur was: het is tof, een gedurfde overlapping van muziek en theater, muzikaal goed uitgevoerd maar theateraal misschien iets te slordig... kortom, we zaten blok. En MJ Sandoval, vonden we, heeft een goed evenwicht bereikt... Uiteindelijk bleek de jury geïntrigeerd door drie acts, die we alledrie een ondersteuning wilden geven. Toen kozen we voor aanmoedigingsprijzen van elk 2500 euro, een mooi budget om repetitieruimtes te betalen, een coach aan te werven, een degelijke repetitie-installatie aan te schaffen...

Waren er grote uitschieters?

WD: De winnaar. Dat was echt een grote uitschieter. Aidi speelt briljante solosets maar brengt het er 's avonds met een groep even goed vanaf. Hij begrijpt het verschil tussen een solo-optreden en een optreden met band. Hij schaamt zich niet, kent weinig taboe's... ja... het zit in zijn lijf. Ik kende hem van vroeger en alle bezwaren die ik tegen hem had zijn nu weggewerkt. Zijn teksten zijn minder letterlijk en hij heeft het potentieel om onwaarschijnlijk mooie Nederlandstalige liederen te schrijven.

Is het moeilijk om zo uiteenlopende acts te vergelijken?

WD: Ja, maar uiteindelijk komt het neer op de vraag: welke persoonlijkheid intrigeert het meest? Hoezeer is de muzikant zichzelf, hoe authentiek is hij of zij? Het is moeilijk om criteria te stellen, maar je kan wel beoordelen hoe een artiest gekozen heeft om zijn verhaal te vertellen. En uiteraard wordt je geraakt door iets, of niet.

Heb je een gouden raad voor de laureaat?

WD: Tijd nemen, niet te rap content zijn. Go your own way.

(Joeri Smet)

JURYERSLAG JONG MUZIEK TAZ 2006

De tiende editie van TAZ zit erop, en inmiddels ook het derde concours Jong Muziek De muziekjury, bestaande uit Frans Grapperhaus, Antoine Legat, Luc Lowyck, Patsy Magerman, Marc Lybaert en mijzelf, zag de selectie van programmator Pieter Jan Vervondel en vond die, net als vorig jaar interessant in haar verscheidenheid. Genres werden tegenover elkaar geplaatst, pril debuut moest zich meten met iets meer ervaring, theatraliteit en muzikaliteit werden soms met elkaar verbonden, soms was er alleen de naaktheid van de song en de vertolker. Bovendien kregen de muzikmakers de mogelijkheid zich op verschillende manieren te profileren door het feit dat ze ofwel verschillende sets konden brengen op één dag, ofwel verschillende concerten konden spelen, verspreid over een paar dagen. Boeiend allemaal, maar door die verscheidenheid wordt het moeilijk om een trend te duiden en criteria te stellen. Maar laat dit geen kritiek zijn. Er is de hele week door dan ook pmittig gediscussieerd over zaken als: wie staat het verst in zijn keuzes, zowel in compositie als in uitvoering. Waar vermoeden we interessante evoluties voor de toekomst. En tot slot : gaat het ergens over, raakt het ons, worden we geboeid door iemands eigenheid, door iemands persoonlijkheid en authenticiteit...

11 concerten leverden ons een unanieme winnaar op. Die gaan we honoreren met 6000 euro. Een tweede winnaar op hetzelfde niveau zagen we niet. Ipv. de 7500 euro prijzengeld die ons restte broederlijk onder de jury te verdelen, daar kom je al een eind mee weg bij een avondje stappen in Oostende, hebben we beslist om die pot te verdelen in drie aanmoedigingsprijzen van 2500 euro. Dat bedrag moet gebruikt worden als werkbudget, om b.v. een demo op te nemen, materiaal aan te kopen, een coach onder de arm te nemen of een repetiekot te huren. TAZ komt voor dat bedrag tussen in de kosten.

Ik wil graag met u kort het rijtje afgaan van wat wij de voorbije week hebben gezien en gehoord, kriskras er doorheen.

Menschen im Hotel :

Het afstudeerproject van Dries Helsen aan Studio was de basis voor dit project. Ptige rocksongs, een stevige zanger, omringd door muzikanten die die duidelijk het klappen van de zweep kennen. En verder onthielden we iets over mieren en bytes en plassen (als substantief) en zwemmen, en dat vonden wij filosofisch gezien een beklijvend discussieonderwerp.

Lara Osborn :

Singersongwriter in de letterlijke betekenis, wist ons in de voormiddag te verrassen met haar soloconcert. Mooie stem, beslagen op gitaar en piano met songs die duidelijk refereren naar straffe madams als Sheryl Crow, Vanessa Carlton of Joan Osborne, zonder er een doordruk van te zijn. Haar optreden met groep werd geplaagd door het feit dat haar pianist zijn kat had gestuurd en door snaren die sprongen of ontstemden. Jammer, en het blijkt nog maar eens : shit happens, waardoor wij vooral haar soloconcert in gedachten houden.

Jong Muziek: de jury

Antoine Legat is al sinds mensenheugenis muziekjournalist bij De Standaard. Hij noemt zichzelf een rockjongen, maar combineert de liefde voor rock'n'roll met Griekse muziek, Plaf en Frans chanson. Quote: "Emotie komt op de eerste plaats."

Ook **Wim Dewulf**, artistiek leider bij Ultima Tule en liedjesschrijver, houdt van Frans chanson, naast opera en klassieke muziek. Hij is een enorme fan van Bob Dylan. Muziek moet hem ofwel amuseren, of een klap op zijn kop verkopen. Quote: "Er mogen wat krassen opzitten."

Patsy Magerman is als assistent programmering verbonden aan het Cultuurcentrum Brugge. Zij houdt vooral van pop, rock en wereldmuziek. Quote: "Je voelt het of je voelt het niet... Maar wees gerust, ik heb het hier gevoeld, hoor (*lacht*)."

Mark Lybaert is verbonden aan het Brusselse Rits, afdeling audiovisuele kunsten. Hij is een jazzliefhebber, geboeid door het samenspel en de improvisaties. Quote: "Ik zoek naar originele talenten die op een eigenzinnige manier bezig zijn."

Oostendenaar **Luk Lowyck** is programmator van de Paulusfeesten. Zijn muzikale roots zijn folk, in de ruime zin van het woord. Voor hem moeten jonge muzikanten in de eerste plaats op zoek gaan naar nieuwe wegen om te bewandelen. Quote: "Nieuwe eigenheid, daar ben ik naar op zoek."

Frans Grapperhaus is cellist, thuis in verschillende genres, van klassiek tot jazz. Hij speelde mee met The Belle Epoque Orchestra en het Argentijnse quintet La Flor Azul en werkte mee aan diverse radio-, tv- en cd-opnames van Stef Bos, Hein van de Geyn, Mathilde Santing... Quote van Wim Dewulf over Frans' oordeel: "Het moet ergens over gaan en emotioneren, dan kunnen we praten."